

I conclou: «Escriure, com llegir, és una manera de viure. Dit d'una altra manera, pots passar-te la vida escrivint i, si no hi has abocat el teu interior, només has dit paraules. L'ambició de l'escriptor, penso, és la d'haver estat capaç de dir coses». Aquesta tendència d'alguns escriptors a la banalització del fet d'escriure enfront de l'exigència de compromís interior que la majoria d'autors proclamen va ser ja apuntat per Saramago fa un parell de dècades: «Ara molts narradors europeus escriuen com si la novel·la no haguera de tacar-se amb la pròpia humanitat de l'autor per a poder entrar en contacte amb la humanitat del lector. La novel·la ha de buscar l'home, entendre'l i posar-lo en comunicació amb altres hòmens, sobretot mitjançant el reflex de la pròpia personalitat de l'autor en les seues línies».

Em quede amb aquesta última bella i aclaridora definició de la "utilitat" de la literatura. L'he extreta d'un retall esgrogueït i amb marques fossilitzades de cel·lofana per haver estat exposat en un tauler de suro quan era una estudiant enardida i devota de la literatura i dels qui l'escriuen. M'he fet gran, però no ha canviat aquest entusiasme profund. Fet i fet, interessar-se per la literatura és interessar-se per l'essència mateixa del ser humà.

[Pluja de setembre](#), de Mònica Meló

Acaba així el darrer [apunt](#) d'un blog que s'acaba d'estrenar i que indaga, amb traça, la concepció que tenen els escriptors actuals al voltant de *la utilitat* de la literatura. Us el recomane.